

at alle — det kan ikke være mindre, naar det ærede Medlem skal tale om noget, ved han Besked om alt, saa skal det være alle — Beretningerne fra velgørende Institutioner i København gik ud paa, at de ikke fik det Tilskud, de behøvede, er det heller ikke rigtigt. Det hænger sammen med en anden Ting, som det ærede Medlem maaske heller ikke er ubekendt med, nemlig, at der fra mange velgørende Foreningers Side er en Tilbøjelighed til, saasomt Vinteren indtræder, og Trangen begynder, saa at skrike og raabe om, at de trænge til Hjælp, selv om det maaske ikke er absolut nødvendigt. Vi gaa i „Samaritanerne“ ud fra, at vi skulle ingen Reservefond have, vor Reservefond er [den levende Menneskehed; derfor paakalder vi ikke Hjælp, undtagen det er nødvendigt. Men andre velgørende Institutioner bære sig maaske ikke ad paa samme Maade, Maaden kan være forskellig. Der har derfor været Tale om at oprette en Centraladministration for alle velgørende Foreninger, der kunde fordele det indkomne lige og modvirke det Forhold, at enkelte Foreninger gøre særlig Reklame, hvad der muligvis kan bringe dem en Fordeel til Skade for andre.

Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte den private Godgørenhed i København og talte om, hvor lidet den betød, synes jeg var aldeles utilbørlig.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Christiansen: Jeg skal ikke opholde det høje Ting ret længe, det er kun et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører. Han var noget forbausset over, at jeg havde udtalt, at det var nogle rædselsfulde Skildringer, han gav af Nødstilstanden. Men jeg tror, at naar hans Tale ligger trykt paa Tingets Bord, og man gaar den efter, vil man finde, at der virkelig var malet med temmelig stærke Farver. Der taltes stærkt om den Sult og Nød, der herskede, at de stakkels Børn led saadan Sult, at de ikke kunde nyde godt af Undervisningen, og jeg tror, det skal vise sig, at jeg egentlig ikke har talt for stærkt om hans Tale. Men det kunne vi nu se, naar den kommer. I Virkeligheden skildrede han Tilstandene som meget haarde, og jeg har aldrig nægtet, at der maaske nok er mange Børn, der trænge haardt til bedre Forplejning. Jeg har kun hævdedet, at det ikke kan være en Statssag, men maa være en Kommunalsag, og der er mange andre, der have hævdedet

det samme. Børnene komme jo dog ikke i Skolen væsentlig for at spise. Deres Mad maa Hjemmene sørge for i sin Almindelighed.

Men saa vil jeg tillade mig at gøre den ærede Ordfører et Spørgsmaal i Anledning af en anden Ting, han nævnedes. Det var den Statistik, han fremførte i Fjor og ogsaa berørte i Aar, som skulde vise, hvor mange Tusinder der led Nød ude omkring i Landet og her i København. Hvis jeg ikke tager fejl — og det er det, jeg gerne vil spørge den ærede Ordfører om —, saa lød de Spørgeskemaer, der vare sendte ud, ikke paa, hvor mange der led Sult, men hvor mange der trængte til varm Mad, og ikke fik varm Mad om Dagen. Det er noget andet, og derfor kan det ikke gaa an at slutte fra det stillede Spørgsmaal over til et andet Omraade, hvor det ikke gælder. De paagældende Børn behøve altsaa absolut ikke at lide Sult, fordi de ikke faa varm Mad den Dag, de ere i Skole. Jeg fremhævede netop, at vi andre ogsaa kendte det at leve ved tør Mad i Skolen . . .

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er udløben. Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) har meddelt mig, at han ikke kunde blive længer her i Tinget og derfor ikke kunde høre mit Svar til ham. Det ærede Medlem sluttede med at sige, at det var ganske utilbørligt, som jeg havde betegnet Behandlingen af de fattige her i København, og mente, at jeg særlig havde sigtet til de private Institutioner. Det har jeg ikke. Jeg har talt ganske i Almindelighed, og jeg fastholder, at der i denne By mange Gange bliver udvist en saadan Adfærd overfor de fattige, at jeg er berettiget til at bruge de stærke Ord, jeg brugte. Jeg skal overfor det ærede Medlem anføre et Eksempel paa, med hvilken Berettigelse jeg har gjort det. Et Blad, der vistnok staar det ærede Medlem nær, nemlig „Vort Land“, bragte op til Jul en Skildring af, under hvilke Vilkaar en fattig, blind, hæderlig Enke levede. Denne Skildring viste, hvor ganske haabløst og hjælpeløst hun var stillet, og hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt, det var for denne fattige Enke med 3 ukonfirmerede Børn at faa Hjælp. Skildringen i „Vort Land“ medførte, at hun fik Hjælp baade her fra